

EL LLENGUATGE

8.07.76

Lã malastrugança

La influencia dels astres en el destí de les persones, temps era temps, gaudia d'un crèdit molt estes. Encara avui l'astrologia té nombrosos adeptes, que cerquen en els horoscops la coneixença prèvia d'allò que els espera. Aquesta suposada capacitat dels cossos celestes per a influir en la nostra sort ha tingut les seves conseqüències en el camp del llenguatge. Veiem, efectivament, que el mot astre, amb l'adjunció de prefixos negatius com ara des i mal, ha originat els mots composts desastre i malastre, que venen a significar el mateix. I amb el prefix positiu ben, tenim benastrugança, que significa, és clar, felicitat o bona sort.

Deixant de banda els mots de la sèrie encapçalada per desastre, que, encara que se n'ignori l'etimologia, no solen oferir dubtes, en l'ús —en l'escriptura, especialment— dels formats amb els prefixos ben i mal: si que sorgeixen freqüents vacil·lacions. El diccionari normatiu en recull les següents formes essencials: astruc (sortós) i astrugancia —en les expressions bona astrugancia i mala astrugancia—; benastruc «benastrugança; malastre, malastruc i malastrugança. Les vacil·lacions a què al·ludim es tradueixen sobretot en l'escriptura de formes incorrectes com ara «ben estrugança», «malestruc», «mala estrugança», etc. La solució dels dubtes sobre la composició exacta d'aquests mots, n'exigeix, certament, la coneixença concreta o la consulta ocasional, però els errors consistents a escriure una e en lloc d'una a —«malestruc» en lloc de malastruc— s'eliminen tenint només en compte que tots ells tenen la forma astre com a nucli fonamental.

ALBERT JANE